

Arrest

nr. 228 085 van 28 oktober 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X (alias X)

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. HARDY
Rue des Brasseurs 30
1400 NIVELLES

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X (alias X), die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 22 februari 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 februari 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 augustus 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 september 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. DESGUIN *loco* advocaat J. HARDY en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen het Rijk een eerste keer binnengekomen op 26 februari 2013.

Op 26 februari 2013 dient de verzoekende partij een eerste verzoek tot internationale bescherming in. Op 23 juli 2013 weigert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij. Tegen deze beslissing wordt beroep aangetekend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna de Raad). Bij arrest van 24 januari 2014 met nummer 117 555 weigert de Raad de toekenning van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij.

Op 6 januari 2016 dient de verzoekende partij een tweede verzoek om internationale bescherming in. Dit tweede verzoek om internationale bescherming werd op 18 mei 2016 onontvankelijk verklaard.

Op 8 november 2018 dient de verzoekende partij een derde verzoek om internationale bescherming in.

Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van de verzoekende partij op 11 december 2018 door de Dienst Vreemdelingenzaken aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overgemaakt.

Op 11 februari 2019 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek). Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Op 26 februari 2013 diende u een eerste verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten. U was op dat moment zeventien jaar, en dus minderjarig.

U stelde W. A. (...) te heten en een Afghaans staatsburger van Tadzjiekse etnie te zijn. U zou op 30 november 1995 zijn geboren in het dorp Kofar (district Guzara, provincie Herat) en u zou daar uw hele leven gewoond hebben. U woonde er samen met uw ouders, uw grootouders en uw oom B. A. A. (...) (CGVS (...); O.V. (...)) en zijn gezin. Uw vader, G. K. A. (...), was sinds het jaar 1382 politieagent bij de zevende divisie van de grenspolitie in het district Shindand van de provincie Herat. Hij was er de bodyguard van de commandant Haji Karim Jan, hij moest ook grenzen bewaken en de wapenopslagplaats bewaken. Een jaar nadat hij begonnen was met die job werd Haji Karim Jan vermoord, uw vader besloot daarop met zijn werk te stoppen omdat hij bang was om zijn leven te verliezen. Enkele jaren later vroegen de zonen van Haji Ali Khan, taliban sympathisanten die tegen de regering vochten, aan uw vader om zich aan hun zijde te scharen. Uw vader weigerde aangezien hij voor de overheid was. Daarop besloot hij om opnieuw voor de overheid te gaan werken. Enige tijd later werd uw vader meegenomen door gewapende mannen. Toen ook uw oom werd gevisieerd besloten jullie het land te verlaten. U en uw oom verlieten Afghanistan eind december 2012 en kwam in België aan op 26 februari 2013. U legde geen bewijsstukken neer.

Op 24 juli 2013 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Ook in het dossier van uw oom B. A. A. (...) werd een dergelijke beslissing genomen. Er kon immers geen geloof gehecht worden aan de vervolgingsfeiten die jullie inriepen. De veiligheidssituatie in het district Guzara in de provincie Herat, uw regio van herkomst, noopte niet tot het toekennen van subsidiaire bescherming zoals bedoeld in art.48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Deze beslissing en beoordeling werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) bevestigd op 24 januari 2014.

Zonder te zijn teruggekeerd naar Afghanistan, diende u op 6 januari 2016 een tweede verzoek om internationale bescherming in. U was ondertussen 21 jaar oud. U verklaarde dat de problemen die u in uw eerste verzoek uiteenzette nog steeds actueel waren. U vreesde vermoord te worden door de kompanen van Haji Ali Khan bij een terugkeer naar Afghanistan. U legde geen documenten neer ter ondersteuning van uw nieuwe verzoek.

Op 18 mei 2016 weigerde het CGVS uw verzoek in overweging te nemen bij gebrek aan een nieuw element in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Wat betreft uw verwijzing naar de problemen die u in uw eerste asielaanvraag uiteengezet had, werd immers vastgesteld dat u hierover geen bijkomende inhoudelijke verklaringen had afgelegd en evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken had aangebracht die betrekking hadden op deze elementen. U beperkte zich louter tot een verwijzing naar deze asielmotieven die u in het verleden had uiteengezet, namelijk de problemen met de entourage van Haji Ali Khan. De veiligheidssituatie in het district Guzara van de provincie Herat, uw regio van herkomst, noopte niet tot het toekennen van subsidiaire bescherming zoals bedoeld in art.48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

U ging niet in beroep tegen deze beslissing.

Zonder te zijn teruggekeerd naar Afghanistan, diende u op 8 november 2018 een derde verzoek om internationale bescherming in. U stelt bij de DVZ en middels een schrijven van uw advocaat dat uw echte naam A. S. (...) is en dat u de zoon bent van Ab. S. (...) (CGVS (...); O.V. (...)). Uw vader scheidde in het jaar 2000 van uw moeder, R. A. (...). Uw moeder huwde opnieuw in 2001 en uw vader huwde met mevrouw A. P. (...) (CGVS (...); O.V. (...)). Uw vader was een commandant bij de autoriteiten en werd in 2001 door de Taliban ontvoerd. Tijdens mishandelingen bekende hij de naam van een collega-commandant, Sh. (...), die daarop ook werd aangehouden door de Taliban. Toen Sh. (...) van de Taliban vernam dat uw vader hem had verraden werd hij een vijand van uw vader. Toen Ismail Khan eerste minister werd kwamen uw vader en Sh. (...) vrij. Sh. (...) werd opnieuw commandant maar uw vader moest onderduiken en het land verlaten omdat hij niet opnieuw commandant kon worden en omdat Sh. (...) hem kwam zoeken in jullie dorp. Uw vader diende in 2004 een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten en werd als vluchteling erkend. Hij heeft heden de Belgische nationaliteit.

Als kind begreep u niet goed wat er gaande was maar uw familie was bang dat Sh. (...) u ook zou doden. Daarom werd u in 2005 door uw oom naar Iran gebracht. Uw moeder bleef achter. In Iran kon u niet blijven omdat u er geen verblijfsdocumenten kreeg en vreesde naar Afghanistan te worden teruggestuurd. Daarom kwam u uiteindelijk naar België. In België wilde u de waarheid niet zeggen omdat u kwaad was op uw vader omdat deze u in gevaar had achtergelaten in Afghanistan, u was ook nog maar 17 jaar oud. Er werd u aangeraden de naam van een neef, genaamd W. A. (...), te gebruiken. Uw vader verklaarde nooit dat hij nog een zoon had in Afghanistan, niet na zijn echtscheiding en evenmin toen hij de Belgische nationaliteit verkreeg.

Nadat uw verzoek om internationale bescherming (tweemaal) geweigerd werd omwille van het gebrek aan geloofwaardigheid, verzoende u zich met uw vader. Op 12 september 2017 deed u een aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet. Dit werd echter geweigerd wegens het ontbreken van buitengewone omstandigheden. Omwille van uw moeilijke situatie kan u momenteel niet anders dan de waarheid vertellen en zich beroepen op de problemen van uw vader.

Uw hele familie werd overigens bedreigd en moest het land ontvluchten. Zo dienden ook nog uw twee neven, J. (...) en G. R. S. (...) (CGVS (...); O.V. (...); CGVS (...); O.V. (...)), en uw oom, M. O. S. (...) (CGVS (...); O.V. (...)), in respectievelijk 2011 en 2015 een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten. Allen werden als vluchteling erkend.

Ter ondersteuning van uw huidige verzoek legt u volgende bewijsstukken neer: een begeleidend schrijven van uw advocaat waarin de middelen voor uw huidige verzoek worden aangebracht; drie kleurenfoto's uit Iran; een kopie van uw taskara en een vertaling ervan; uw origineel Afghaans paspoort, uitgereikt door het Consulaatgeneraal van Afghanistan te Bonn, Duitsland; een kopie van de Belgische identiteitskaart van mijnheer Ab. S. (...), uitgereikt op 21 oktober 2014; zwartwitkopieën van vier foto's; een niet gedateerd medisch attest van de Kliniek Sint-Jan met als diagnose "syndrome grippal".

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

U stelt in de vragenlijst "bijzondere procedurele noden" DVZ dat u psychologische problemen hebt en daarvoor in behandeling bent maar dat dit geen invloed zal hebben op het verdere verloop van uw procedure. U stelt tevens in dat verband medische attesten te hebben meegebracht maar in het neergelegde, niet gedateerde, medisch attest van de Kliniek Sint-Jan wordt enkel de diagnose "syndrome grippal" gesteld met als behandeling Dafalgam.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt met betrekking tot gebeurtenissen die geen verband houden met uw vorig verzoek, moet immers worden benadrukt dat deze niet overtuigen. U stelt met name dat uw echte naam A. S. (...) is en dat u de zoon bent van Ab. S. (...) (CGVS (...); O.V. (...)), die in België erkend werd als vluchteling en ondertussen de Belgische nationaliteit heeft. Omdat ook u voor uw leven vreesde door de problemen van uw vader werd u in 2005 naar Iran gebracht, waar u geen verblijfsdocumenten kreeg en daarom uiteindelijk naar België reisde.

Vooreerst wordt de geloofwaardigheid van de in uw huidige verzoek aangebrachte feiten ernstig aangetast door de vaststelling dat u deze, indien zij waar zouden zijn, reeds in uw eerste verzoek om internationale bescherming had kunnen en moeten aanhalen. Het is immers uw plicht om de waarheid te vertellen en de asielinstanties maximaal bij te staan om de feiten van uw zaak correct te kunnen vaststellen. Dat u deze feiten slechts aanhaalt nadat u in uw twee vorige verzoeken de Belgische autoriteiten met leugens had proberen te misleiden om op frauduleuze wijze een beschermingsstatus te bekomen, tast op ernstige wijze uw algemene geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van deze feiten aan.

U roept in dat u, toen u naar België kwam, de waarheid niet wilde zeggen omdat u kwaad was op uw vader daar deze u in gevaar had achtergelaten in Afghanistan (Verklaring volgend verzoek, 30/11/2018, punt 18). Deze uitleg volstaat echter niet om te rechtvaardigen dat u de Belgische asielinstanties op dit vlak misleidde. Zoals reeds eerder aangehaald behoort het tot de medewerkingsplicht van een verzoeker om internationale bescherming om de waarheid te vertellen omtrent zijn vluchtmotieven. Middels het schrijven van uw advocaat haalt u ook uw jonge leeftijd ten tijde van uw eerste verzoek aan als verschoningsgrond, u was immers slechts 17 jaar ten tijde van uw eerste verzoek (in 2013). Ook dit vormt geen rechtvaardiging om de Belgische asielinstanties te misleiden betreffende de kernelementen van uw verzoek. Dit geldt des te meer voor uw tweede verzoek dat dateert van januari 2016, toen u wel degelijk meerderjarig was.

Daarnaast heeft uw beweerde vader, Ab. S. (...), uw bestaan nooit vermeld tijdens zijn asielaanvraag of toen hij de Belgische nationaliteit verkreeg (Verklaring volgend verzoek, 30/11/2018, punt 18), zodat de ingeroepen verwantschap vanuit die hoek niet wordt ondersteund.

De door u neergelegde documenten zijn, zeker in het licht van de bovenstaande vaststellingen, onvoldoende bewijskrachtig om uw verwantschapsband als zoon van dhr. Ab. S. (...) te bewijzen.

Met betrekking tot de Afghaanse identiteitsdocumenten die u aanbrengt, een kopie van een taskara en een paspoort – beiden op naam van A. S. (...), ter ondersteuning van uw beweerde huidige identiteit, moet worden vastgesteld dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, en waarvan een bijlage in uw administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er in uw land van herkomst een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Ook is er sprake van het bekomen van echte documenten, bijvoorbeeld paspoorten, op basis van valse documenten. Bijgevolg is de bewijswaarde van Afghaanse documenten bijzonder relatief en zijn deze op zich niet van dien aard om in het licht van de overige vaststellingen voldoende bewijs te vormen van uw bewering de zoon te zijn van Ab. S. (...).

U legt daarnaast zeven foto's neer om aan te tonen dat u in Iran was met familieleden en met uw vader ((Verklaring volgend verzoek, 30/11/2018, punt 17). Er wordt niet betwist dat u in Iran bent geweest en dat u mijnheer Ab. S. (...) kent of er mogelijk familie van bent. De neergelegde foto's tonen echter niet aan dat u de zoon bent van mijnheer Ab. S. (...). De foto's tonen trouwens evenmin aan dat u sinds 2005 (toen u 10 jaar werd) in Iran zou verbleven hebben, zoals u in uw huidige verzoek beweert (begeleidend schrijven advocaat). U staat immers op alle foto's als adolescent of volwassene. U legt geen enkel ander bewijs neer van een langer verblijf in Iran.

De foto waarop u met uw beweerde vader zou staan is overigens moeilijk in overeenstemming te brengen met uw verklaring dat u in België eerst de waarheid niet wilde zeggen omdat u kwaad was op

uw vader daar deze u in gevaar had achtergelaten in Afghanistan, en met de bewering in het begeleidend schrijven van uw advocaat dat u slechts na de afwijzing van uw verzoeken om internationale bescherming opnieuw contact heeft genomen met uw 'vader' voor een verzoening. Uit de foto blijkt immers dat u met mijnheer Ab. S. (...) ook in Iran contact had.

De kopie die u neerlegde van de identiteitskaart van mijnheer Ab. S. (...) toont evenmin een vaderzoonverwantschap met u aan.

Voor de volledigheid kan ook vermeld worden dat u, zoals u ook aanhaalt in het schrijven van uw advocaat, op 12 september 2017 een aanvraag tot machtiging van verblijf indiende op naam van A. S. (...), die echter geweigerd werd. Deze aanvraag (zie administratief dossier) ging verder niet vergezeld van documenten of andere stukken die op een meer overtuigende wijze konden aantonen dat u de zoon van mijnheer Ab. S. (...) zou zijn. Het louter feit dat u de woonplaats van mijnheer Ab. S. (...) deelt volstaat niet om aan te tonen dat u diens zoon bent. Zoals eerder gezegd wordt niet betwist dat jullie elkaar kennen of dat er mogelijk een band tussen jullie families is.

Het niet gedateerd medisch attest van de Kliniek Sint-Jan met als diagnose "syndroom grippal" heeft geen impact op de beoordeling van uw nood aan internationale bescherming.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 30 augustus 2018 en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van mei 2018 in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de

mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die geviséerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u

afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Herat te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017 en EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Herat behoort tot de westelijke regio van Afghanistan, en is één van de grootste en in economische termen één van de belangrijkste provincies van het land. De provincie Herat wordt de EASO Guidance Note bestempeld als een provincie waarvan niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld er dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie Herat ruw geschat 1,9 miljoen inwoners heeft en dat er in 2017 in de gehele provincie 495 burgerslachtoffers vielen. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Herat in zijn geheel relatief laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. Uit de beschikbare informatie blijkt dat Het merendeel van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden is bovendien voornamelijk doelgericht van aard, waarbij overwegend de Afghaanse veiligheidsdiensten geviséerd worden. Het geweld in de rurale districten neemt er hoofdzakelijk de vorm aan van doelgerichte aanvallen en gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en de opstandelingen. Het gros van de veiligheidsincidenten die er in de provincie plaatsvinden betreffen niet aan het conflict gerelateerde incidenten, en security enforcements. Deze omvatten vooral arrestaties, het oprollen van wapenopslagplaatsen, en het onschadelijk maken van IED's. Hoewel dit inherent een groot potentieel inhoudt op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de capaciteit van de Afghaanse veiligheidsdiensten om geweld te voorkomen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Herat actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Herat in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Herat een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Herat. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terugdrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 1, A (2) van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen en bijlagen, Genève, 28 juli 1951, goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, B.S. 4 oktober 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3 tot 48/7, 56/7/2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.1.1. De verzoekende partij ligt haar middel als volgt toe:

"II. UITEENZETTING VAN HET ENIG MIDDEL

Appreciatiefout en schending van:

- artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: "het EVRM");
- artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende het statuut van vluchtelingen;
- artikelen 48/3 tot 48/7, 56/7/2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen;
- artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen;
- het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen en schending van het administratief rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk, onder anderen, men recht op een eerlijke administratieve procedure heeft en de administratie serieus en zorgvuldig werkt;

1.1 AANGKI IAALDI-: NORM!

Artikel 3 van het EVRM :

"Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen."

Artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 (hierna: "Vw") verwijst naar artikel 1er, A, 2, van het Verdrag van Genève, die « vluchteling » als volgt definieert: « Die, [...] uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen. »

Artikel 48/4 Vw. stelt dat de subsidiaire beschermingsstatus toegekend moet worden « aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt. »

Artikel 48/4. §2 Vw. bepaalt dat de ernstige schade als bestaande uit : « a) doodstraf of executie, b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of, c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. »

Art. 57/6/2 Vw. : §1. Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.

Bij het in het eerste lid bedoelde onderzoek houdt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in voorkomend geval rekening met het feit dat de verzoeker zonder geldige uideg heeft nagelaten, tijdens de vorige procedure, in het bijzonder bij het aanwenden van het in artikel 39/2

bedoelde rechtsmiddel, de elementen te doen gelden die de indiening van zijn volgend verzoek rechtvaardigen.

§ 2. Wanneer de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen overeenkomstig paragraaf 1 een niet-ontvankelijkheidsbeslissing neemt, brengt hij de minister of diens gemachtigde ervan op de hoogte of de teruggedrijving of verwijdering al dan niet leidt tot een schending van het non-refoulementbeginsel in hoofde van de verzoeker op grond van het onderzoek in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4.

§ 3. Wanneer, met toepassing van paragraaf 2, de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in het kader van het vorig verzoek heeft geoordeeld dat een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel niet leidt tot een schending van het non-refoulementbeginsel, kan een dergelijke maatregel enkel gedwongen worden uitgevoerd vanaf het doen van het verzoek en tijdens de in de eerste paragraaf bedoelde behandeling er van, ten aanzien van de verzoeker :

- die een tweede volgend verzoek of meer doet, en
- die zich voorafgaand aan het doen van zijn vorig verzoek en sedertdien, op onafgebroken wijze, bevindt in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 of 74/9. v

Artikel 62 Vw. en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen, verplichten de Commissaris generaal de beslissing passend te motiveren rekening houdend met het relaas van de asielzoeker, met de omstandigheden in zijn land van herkomst en met alle stukken die zich in het dossier bevinden.

De administratieve rechtsbeginselen van goed bestuur en zorgvuldigheid verplichten de overheden om zich zorgvuldig te informeren om een beslissing te nemen (RvV nr. 115 993 van 19 december 2013).

De Raad van State heeft de zorgvuldigheidsplicht als volgt omschreven : « veiller, avant d'arrêter une décision, à recueillir toutes les données utiles de l'espèce et de les examiner soigneusement, afin de prendre une décision en pleine et entière connaissance de cause » (RvS, 23 februari, 1966, n°58.328) ; « [procéder] à un examen complet et particulier des données de l'espèce, avant de prendre une décision » (RvS, 31 mei 1979, n°19.671) ; « le devoir de minutie ressortit aux principes généraux de bonne administration et oblige l'autorité à procéder à une recherche minutieuse des faits, à récolter les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin quelle puisse prendre sa décision en pleine connaissance de cause et après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce » (RvS nr 220.622 van 17 september 2012).

1.2 ONTWIKKUNC;

Verzoekende partij wenst haar aanvraag aan het oordeel van Uw Raad te onderwerpen, daar zij niet akkoord gaat met de bestreden beslissing.

Het CGVS is van oordeel dat verzoeker er niet in geslaagd is om nieuwe elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Verwerende partij weigert verzoekers tweede asielaanvragen ontvankelijk te verklaren omdat hij leugenachtige verklaringen heeft afgelegd in het kader van de twee vorige verzoeken voor internationale bescherming. Het CGVS beweert dat de verschoning die verzoeker voorlegt, namelijk het feit dat hij de waarheid niet wilde zeggen omdat hij kwaad was op zijn vader, geen rechtvaardiging vormt om de Belgische instanties te misleiden. Verder, twijfelt verwerende partij aan de ingeroepen verwantschap tussen verzoeker en Meneer Ab. S. (...). Het CGVS vindt dat de neergelegde documenten onvoldoende bewijskrachtig zijn om de familieband aan te tonen.

Verwerende partij concludeert dat verzoekers verklaringen die betrekking hebben tot gebeurtenissen die geen verband houden met zijn vorig verzoek niet overtuigend zijn.

Dit middel heeft als doel de door het CGVS gemaakt analyse van verzoekers nieuwe asielaanvragen aan te vechten, aantonen dat hij wel degelijk de zoon is van Meneer Ab. S. (...) en dat de neergelegde documenten nieuwe elementen zijn in de zin van art. 57/6/2 Vw en dat verzoekende partij een risico tot vervolging vreest in geval van terugkeer naar Afghanistan.

2.1.1 Verwantschap met Meneer Ab. S. (...)

Het CGVS erkent dat verzoeker en Meneer Ab. S. (...) mogelijke familieleden zijn van elkaar maar vindt dat ze niet op afdoende wijze een vader-zoonverwantschap hebben aangetoond.

Verzoeker heeft wel degelijk zijn verwantschap met zijn vader bewezen.

Afghaanse identiteitsdocument & paspoort

De documenten door verzoeker neergelegd om zijn identiteit te bewijzen, namelijk zijn Afghaanse identiteitsdocument (taskira) en paspoort, hebben, volgens het CGVS, een zeer relatieve bewijswaarde omdat er in zijn land van herkomst een hoge graad van corruptie is en dat alle documenten tegen betalingen kunnen verkregen worden. Ook paspoorten kunnen op basis van valse documenten worden verkregen.

In tegenstelling met wat het CGVS meent in de bestreden beslissing, vormen de neergelegde documenten wel bewijskrachtige stukken van verzoekers identiteit en verwantschap met zijn vader.

Ten eerste, het CGVS verwijt rekening te houden met het feit dat verzoeker zijn Afghaanse paspoort in België, en niet in Afghanistan, heeft verworven. Hij heeft deze in augustus 2017 bij de Afghaanse ambassade in Brussels bekomen door zijn Afghaanse identiteitsdocument (taskira) voor te steken. Nadat de ambassade de nodige verificaties heeft gedaan werd het paspoort na één maand aan verzoeker uitgereikt. Zijn vader, Meneer Ab. S. (...), heeft hen trouwens vervoegd bij de ambassade.

De aan het administratief dossier toegevoegde informatie met betrekking tot de vervalsing van identiteitsdocumenten in Afghanistan is, om deze reden, niet pertinent om de bewijswaarde van de neergelegde stukken te beoordelen.

De ambassade zou niet een paspoort aan verzoeker hebben uitgereikt indien de taskira vals was en indien deze niet in overeenstemming was met de gegevens opgenomen in de nationale databanken. Om deze reden moet er rekening worden gehouden met de gegevens die opgenomen zijn op het document, meer bepaald verzoekers naam en voornaam en het feit dat zijn vader Ab. (...) heet.

Bovendien, er werden geen enkel specifieke problemen aangekaart door verwerende partij met betrekking tot de documenten. De informatie opgenomen op de taskira en het paspoort strookt nochtans volledig met de verklaringen van verzoeker tijdens zijn gehoor bij DVZ (zie verklaringen volgend verzoek omtrent naam, voornaam, geboortedatum en -plaats). Er is geen enkel tegenstrijdigheid te verwijten aan verzoeker. Het is niet voldoende om enkel naar algemene informatie te verwijzen om te weigeren enige geloofwaardigheid aan de documenten te verschaffen.

Het CGVS, door enkel te verwijzen naar algemene informatie omtrent de corruptiegraad in Afghanistan, zonder specifieke problemen aan te duiden, en geen rekening houden met het feit dat het paspoort door de Afghaanse vertegenwoordiging in België werd uitgevaardigd, en zonder verdere instructiemaatregelen te voeren (zoals, bijvoorbeeld, de Afghaanse ambassade te contacteren om verzoekers identiteit te bevestigen), heeft geen grondige en zorgvuldige analyse gevoerd van de neergelegde documenten.

Op het CGVS rust nochtans een zorgvuldigheidsplicht, en indien nodig, verdere instructiemaatregelen te voeren, om de risico van schending van artikel 3 EVRM zorgvuldig te onderzoeken vooraleer een asielerzoek af te wijzen.

Dit volgt uit het interpretatieve rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens omtrent deez bepaling.

In het arrest Singh I. België constateerde het Hof dat de Belgische autoriteiten documenten hadden afgewezen die waren ingediend om een asielerzoek van Afghaanse onderdanen te ondersteunen. Omdat de Belgische autoriteiten hadden geoordeeld dat de documentatie niet overtuigend was zonder verdere instructiemaatregelen te voeren, vindt het Hof dat ze derhalve geen zorgvuldig en grondig onderzoek naar de asielaanvraag hebben uitgevoerd, zoals vereist op grond van artikel 13 van het EVRM en daardoor deze bepaling in combinatie met artikel 3 hebben geschonden:

100. *La Cour note que ni le CGRA ni le CCE ne se sont interrogés, même à titre accessoire, sur la question de savoir si les requérants courraient des risques au sens de l'article 3 de la Convention. Elle remarque que cet examen a été occulté au niveau du CGRA par l'examen de la crédibilité des requérants et les doutes quant à la sincérité de leurs déclarations (paragraphe 13). Si le fait de ne pas accorder plein crédit aux déclarations des requérants et d'instiguer un doute quant à la nationalité et au parcours des requérants relevait à l'évidence de l'appréciation de l'instance d'asile, la Cour observe que le CGRA n'a posé aucun acte d'instruction complémentaire, telle que l'authentification des documents d'identité présentés par les requérants, qui lui aurait permis de vérifier ou d'écarter de manière plus certaine l'existence de risques en Afghanistan.*

101. *Il n'apparaît pas à la Cour que le CCE ait remédié à cette lacune. En vue d'obtenir la réformation de la décision du CGRA, les requérants ont présenté au CCE des documents de nature à lever les doutes émis par le CGRA quant à leur nationalité et leur parcours. La Cour note que ces documents n'étaient pas insignifiants puisqu'il s'agissait de courriels, envoyés par l'intermédiaire du CBAR, partenaire du HCR en Belgique, et postérieurement à la décision du CGRA, par un fonctionnaire du HCR à New Delhi. A ces courriels étaient jointes des attestations du HCR que les requérants avaient été enregistrés comme réfugiés sous mandat du HCR et qui confirmaient les dates déclarées par les requérants pour étayer leur parcours lors de leurs interrogatoires par les sendees de l'OE. Le CCE n'a accordé aucun poids à ces documents au motif qu'ils étaient faciles à falsifier et que les requérants restaient en défaut de fournir les originaux.*

(...)

103. *Or, la Cour insiste sur le fait que, compte tenu de l'importance qu'elle attache à l'article 3 et de la nature irréversible du dommage susceptible d'être causé en cas de réalisation du risque de mauvais traitement, il appartient aux autorités nationales de se montrer aussi rigoureuses que possible et de procéder à un examen attentif des griefs tirés de l'article 3 sans quoi les recours perdent de leur*

effectivité (M.S.S., précité, § 388, dd, précité, § 121). Un tel examen doit permettre d'écarter tout doute, aussi légitime soit-il, quant au caractère mal-fondé d'une demande de protection et, ce, quelle que soit l'étendue des compétences de l'autorité chargée du contrôle.

104. Or, la démarche opérée en l'espèce qui a consisté tant pour le CGRA que le CCE à écarter des documents, qui étaient au cœur de la demande de protection, en les jugeant non probants, sans vérifier préalablement leur authenticité, alors qu'il eut été aisé de le faire auprès du HCR, ne peut être considérée comme l'examen attentif et rigoureux attendu des autorités nationales au sens de l'article 13 de la Convention et ne procède pas d'une protection effective contre tout traitement contraire à l'article 3 de la Convention.

105. Il résulte de ce qui précède que les autorités internes n'ont pas examiné conformément aux exigences de l'article 13 le bien-fondé des griefs que les requérants faisaient valoir de manière défendable sous l'angle de l'article 3. Partant, il y a eu violation de l'article 13 combiné avec l'article 3 de la Convention. Il s'ensuit qu'il ne saurait être reproché aux requérants de ne pas avoir épuisé les voies de recours internes et que l'exception préliminaire de non-épuisement du Gouvernement (paragraphe 57) ne saurait être accueillie.

Vrije vertaling :

100. Het Hof merkt op dat noch de CG VS noch de RvV zich heeft gebuigd, geefs in secundaire orde, over de vraag of de vergoeker een risico van schending van artikel 3 E VRM loopt. Zij constateert dat dit analyse werd nagelaten door het CG VS door enkel een onderzoek te voeren van de geloofwaardigheid van de aanvragers en het twijfelen aan de oprechtheid van hun verklaringen (paragraaf 13). Indien het feit dat er geen volledige geloofwaardigheid in de verklaringen van de aanvragers en het twijfel ten aanzien van de nationaliteit en de reisroute van de kandidaten uiteraard onder de bevoegdheid van de asielinstanties valt, het Hof merkt nochtans dat het CG VS geen bijkomende instructie maatregelen, zoals de authenticatie van de identiteitsdocumenten, om de risico van schending van artikel 3 EVRM uit te sluiten heeft gedaan.

101. Er blijkt niet dat de R v V dege kloof heeft proberen te verhelpen. Om de wijziging van de beslissing van het CG VS te bekomen, vergoekers hebben documenten bij de RvV die twijfels over hun identiteit en afkomst gouden wegwerken. Het Hof merkt op dat dege documenten niet onbelangrijk zijn omdat het ging over e-mails vergoeden via de CBAR, de partner van het UNHCR in België, en na het besluit van de CG VS, door een ambtenaar van het UNHCR in New Delhi. In dege e-mails werden de certificaten van het UNHCR dat vergoekers waren geregistreerd als vluchtelingen bij de UNHCR en die de datums opgegeven door vergoeksters tot staving van hun reisroute tijdens hun ondervragingen bij de Dienst Vreemdelingenzaken bevestigde. De RvV heeft geen enkel waarde aan dege documenten willen verlenen om de reden dat dege makkelijk falsifieerbare documenten zijn.

(...)

103. Nochtans, het Hof benadrukt dat, gelet op het belang dat zij hecht aan de artikel 3 en het onherstelbare karakter van de schade die kan worden veroorzaakt in geval van realisatie van het risico van mishandeling, het ligt aan de nationale autoriteiten om aan te tonen dat ze go rigoreus mogelijk een grondige onderzoek van de grieven onder artikel 3 EVRA1 hebben gevoerd, anders verliegen de beroepen hun effectiviteit (M.S.S. ., voornoemd, § 388, dd, voornoemd, Jf 121). Een dergelijk onderzoek moet elke twijfel uitsluiten, ge l'is een gerechtvaardigd twijfel, niettegenstaande de bevoegdheden van de autoriteit die ingesteld is voor de controle.

104. De aanpak ingezet in het onderhavige geval bestond, go we/ voor de CGRA en voor de RvV, om de neergelegde documenten, die nochtans de kern van de beschermingsvergoek vormden, te venvetpen omdat ze niet overtuigend zijn, zonder de authenticiteit op voorhand te onderzoeken, terwijl dit makkelijk was om met de UNHCR contact op te nemen; dit is niet de gorgvuldig en nauwgegef onderzoek die verwacht is van de nationale autoriteiten in de zin van het artikel 13 van EIA3M en niet van een effectieve bescherming tegen eventuele behandeling strijdig met artikel 3 E VRAI biedt.

105. I 'an wat voorafgaat volgt dat de nationale autoriteiten niet de artikel 3 E VRM grieven nauwkeurig hebben ondergocht, in strijd met de waarborgen van artikel 13 E, IARA4. Om dege reden moet er een schending van artikel 3 E VRM., gekoppeld met artikel 13 EHRM, moeten worden vastgesteld. Hieruit volgt dat er niet kon worden verweten aan vergoekers de interne rechtsmiddelen te hebben uitgeput en dat het exceptie van non- uitputting van de interne rechtsmiddelen niet dienstig kan worden voorgesteld door de regering.

2.1.1.2 Foto's die in Iran werden genomen

Het CGVS vindt het merkwaardig dat verzoeker met Meneer S. Ab. (...) in contact was in Iran: "de foto met uw beweerde vader zou staan is overigens moeilijk in overeenstemming te brengen met uw verklaring dat u in België eerst de waarheid niet wilde zeggen omdat uw kwaad op uw vader daar dege u in gevaar had achtergelaten in Afghanistan, en met de bewering in het begeleiden schrijven van uw advocaat dat u na slechts na de afwijging van uw vergoeden om internationale bescherming opnieuw

contact heeft genomen met uw 'vader' voor een vergoening. Uit de foto blijkt dat u met mijnheer Ab. S. (...) ook in Iran contact had. "

Zoals hierboven uiteengezet, is Meneer S. Ab. (...) in 2010 naar Iran gegaan. Hij heeft dan zijn zoon willen bezoeken. De foto's die verzoeker heeft neergelegd ter staving van de huidige asielaanvraag werden in het kader van deze reis in Iran genomen.

Verzoeker heeft nooit gezegd dat, vooraleer de verzoening met zijn vader, hij geen contact meer met hen had.

Had het CGVS de moeite gedaan om verzoeker te horen had hij kunnen uitleggen dat toen hij zijn vader ontmoette in Iran hij nog erg kwaad was omdat hij niet kon begrijpen waarom zijn vader hen had verlaten in Afghanistan. De levensomstandigheden als Afghaan zonder verblijfstitel in Iran waren ontzettend moeilijk: verzoeker kon slechts tot op zijn 1de leeftijd naar school gaan, hij moest op illegale wijze werken, hij kon niet op de bescherming van de nationale autoriteiten rekenen, etc. Verzoeker beschouwde zijn vader als verantwoordelijk voor de erbarmelijke situatie waarin hij terecht was gekomen. Toen verzoeker zijn vader ontmoette in Iran was dus hun relatie nog zeer gespannen. Het heeft trouwens jaren in beslag genomen vooraleer verzoeker dit kon vergeven aan zijn vader.

Verwerende partij heeft snelle conclusies getrokken, die niet op een zorgvuldig onderzoek van verzoekers familiale situatie en historiek rust.

2.1.1.3 Leugenachtige verklaringen in het kader van de vorige asielaanvragen

Met CG VS is van mening dat verzoekers uitleg omtrent de gespannen relatie met zijn vader niet volstaat om te rechtvaardigen dat hij de Belgische asielinstanties misleidde omtrent zijn identiteit en asielrelaas.

Het is nochtans niet ongeloofwaardig dat een jonge man rancunegevoelens zal ontwikkelen tegen zijn vader omdat hij hen had achtergelaten in Afghanistan en hen nooit heeft trachten te helpen toen hij in Iran verbleef. Het is ook niet ongeloofwaardig dat toen hij in België aankwam hij dacht dat hij een nieuw leven in België zou kunnen beginnen zonder op zijn vader te moeten rekenen.

Dit heeft hij op summiere wijze kunnen uitleggen bij DVZ (vragenlijst DVZ, n° 18):

Waaï cru heef. j diituij? aeidej verteld*?

Omdol ik geen andere cplcooing had

Toen k raa- Balgtê kw?m. wou ik 6* wasmetf ni't 71*grien cmdst ik rwaac was dat hij mi, achtergelaten had n Afghanistan 'n gevaar. Mijn\bó& neer. notil verklaard dal 'il HCKJ oen zoen had lin Afghan i&ten. Met na de echtscheiding, niet toon hj Bog lsgsv/Of'den. \< bevind rij in een zeer roe eil jke oitjolic waardoor ft n et andere kan nu dar da Aoarhoie vertellen.

Ik h»T> v«?@ goddon deer dar.« fouton. 2alfs tcpn ik -n Afganistan *n in was

Er werd hen geen bijkomende vragen gesteld omtrent zijn relatie met zijn vader, wat nochtans van fundamenteel belang is om de geloofwaardigheid van zijn relaas te beoordelen.

Verzoeker had bijkomende verklaringen kunnen afleggen met betrekking tot de evolutie van de relatie met zijn vader. Hij had uitgebreide uitleg kunnen geven omtrent het feit dat zijn vader hen niet heeft verklaard in België uit vrees dat zijn nieuwe echtgenoot dit niet zou aanvaarden (zie verzoekers vader verklaringen hieronder), dat toen hij in Iran verbleef de problemen die zij vader is tegengekomen in Afghanistan als ongeloofwaardig achtte, dat zijn oom en tante langs moederkant hen op dit punt hebben beïnvloed, dat tijdens hun ontmoeting in Iran zijn relatie met zijn vader nog zeer gespannen was, etc.

jammer genoeg werd verzoeker niet uitgenodigd voor een gehoor bij het CGVS om dit met zijn eigen woorden te kunnen uitleggen.

2.1.1.4 Verklaringen van verzoekers vader in het kader van zijn asielaanvraag

Verwerende partij merkt op dat "uw beweerde vader, Abdulhamid SED AG HA T, (heeft) uw bestaan nooit vermeld tijdens zijn asielaanvraag o' toen hij de Belgische nationaliteit verkreeg (Verklaring volgend verdoek, 30.11.2018, punt 18), yodat de ingeroepen verwantschap vanuit die hoek niet wordt ondersteund. "

Het is inderdaad zo dat Meneer Ab. S. (...) zijn zoon nooit heeft vermeld bij de Belgische autoriteiten. Dit gebeurde echter in de achtergrond van de complexe relatie van verzoeker met zijn vader zoals hierboven beschreven. Verzoekers vader had zijn zoon achtergelaten en was opnieuw getrouwd, hij heeft toen besloten om over zijn zoon te zwijgen en verder te gaan met zijn leven. Dit vertelt hij in een verklaring bijgevoegd aan het verzoekschrift (stuk 3):

« En 11/2000je suis divorcé de ma première femme à ce moment-là Alidad était che^ sa mère parce que la loi afghane les enfants doivent rester ehe% leur mère jusqu'à l'âge 7 ans. En 4/2001 j'ai démarré avec ma deuxième femme et mes trois autres enfants Ira/d Solma~ S évita. J'étais en chemin dans le bus soudain les Talibans ont arrêté le bus puis ils m'ont descendu j'ai signalé à mafamille de continuer votre chemin... Environ trois ans après j'ai quitté l'Afghanistan. A ce moment-là j'étais dans une situation diffitâle que je ne comprenais pas qu'est ce que je devais faire. Je n'avais pas d'autre choix ensuite j'ai quitté l'Afghanistan le 10/2004.je suis arrivé en Belgique en 12/2004. Lorsque je suis arrivé en Belgique j'ai su que ma deuxième femme n'a pas déclaré mon fils Alidad. Je me suis dit sij'allais déclarer

mon fils Alidad j'aurais avoir des problèmes avec ma deuxième femme ici. Lorsque j'ai été reconnu réfugié je n'avais aucun contact avec mon fils Alidad. Et mon fils se trouvait chez ma tante et son oncle maternel en Iran. J'ai compris qu'il était en sécurité en Iran et je n'ai rien fait pour lui... En 2006 j'ai divorcé aussi avec ma deuxième femme. Pendant quelques années j'ai vécu tout seul en Belgique. Après quelques années je suis parti en Iran pour rendre visite à mon fils Alidad à ce moment là, mon fils Alidad était en colère contre moi j'ai essayé à lui parler mais il a refusé car il était fâché avec moi, et il ne me croyait pas. Son oncle et sa tante interférait. Encore j'ai essayé plusieurs fois à lui convaincre mais malheureusement je n'ai pas réussi mon fils Alidad. Il a vécu en Iran pendant plusieurs années jusqu'en 2012. Après l'histoire qui est arrivée à mes neveux il a pris peur car il était sans papier... Il a décidé de quitter l'Iran puis il m'a contacté qu'il voulait venir aussi en Belgique je lui ai dit que je n'avais aucune idée à te proposer car le trajet était dangereux. Lorsqu'il est arrivé en Belgique il s'est présenté au Commissariat général sur nom Alyad Wahid, le fils de quelqu'un d'autre. Après quelques semaines j'ai compris qu'il s'est présenté au nom de quelqu'un d'autre. Après on s'est vu et je lui ai dit pourquoi tu t'es présenté au nom faux, il m'a dit que je n'étais pas enregistré ici en Belgique. Après quelques années il m'a connu mieux et puis de temps en temps il venait chez moi, il était tout à fait déçu car son dossier a été refusé de ta part CGRY. Moi et lui avons décidé de dire la vérité. Je suis prêt à faire le test ADN ou me présenter au Commissariat général et au tribunal pour raconter toute ces histoires. »

Verzoekers vader geeft toe dat hij fouten heeft gedaan ten aanzien van zijn zoon en hij is nu bereid om alles te werk te stellen om deze te herstellen. Ze zullen trouwens een DNA-test voeren om hun verwantschap te bewijzen. De resultaten zullen zo spoedig mogelijk aan Uw Raad worden gedeeld.

Conclusie

Bovenvermelde elementen vormen een reeks aanwijzingen dat het CGVS geen daadwerkelijke onderzoek heeft gevoerd van al de verklaringen en documenten neergelegd door verzoeker vooraleer te besluiten dat hij niet het zoon is van Meneer Ab. S. (...) en dat zijn volgend verzoek onontvankelijk is.

De identiteitsdocumenten (taskira en paspoort) hebben een objectieve bewijswaarde die de subjectieve beschouwingen van het CGVS over de geloofwaardigheid van het relaas tegenspreken. Deze documenten moeten dus primeren.

Had het CGVS een zorgvuldige analyse gevoerd van de nieuwe elementen die verzoeker naar voor heeft gebracht, en op deze basis had ten minste verzoeker moeten oproepen voor een gehoor om meer informatie te krijgen over de relatie met zijn vader die verklaart waarom beiden bij aanvang van hun asielprocedure geen verklaringen hebben afgelegd met betrekking tot het bestaan van de andere, daar deze nieuwe element cruciaal is voor de analyse van hun verwantschap en verzoekers nood aan bescherming.

Verzoeker wijst er op dat de grieven van de commissaris-generaal onvoldoende zijn om de geloofwaardigheid van zijn verwantschap met Meneer Ab. S. (...) en van de daaraan gekoppeld vrees voor vervolging in geval van terugkeer naar Afghanistan in vraag te stellen.

Verzoeker meent dat er genoeg elementen zijn om zijn vrees voor vervolgingen in geval van terugkeer als aannemelijk te beschouwen, indien nodig op basis van het voordeel van twijfel waarbij hij verwijst naar artikel 48/1 van de Vreemdelingenwet.

2.1.2 Nood aan bescherming

De nieuwe neergelegde documenten en verklaringen dienen in aanmerking te komen om het relaas van verzoekende partij te staven. Uit deze elementen kan er worden afgeleid dat het relaas van verzoekende partij wel geloofwaardig is.

Verzoekende partij heeft dus haar nood aan bescherming aangetoond.

2.1.2.1 Verzoekende partij moet als vluchteling erkend worden

Verzoeker is de zoon van Meneer Ab. S. (...). Deze laatste werd ontvoerd door de Taliban en na zijn vrijlating heeft een ex-collega wraak willen uitvoeren op hen. De ganse familie heeft het land moeten verlaten omdat ze werden bedreigd door deze man. Al de familieleden van verzoeker werden om deze reden in België het vluchtelingenstatus toegekend. Daarom vreest verzoeker dat bij een terugkeer naar Afghanistan hij ook zal worden bedreigd zijn door de ex-collega. Hij zal geen verdediging verkrijgen van zijn eigen overheid, wegens de sterke aanwezigheid van de Taliban in het gebied (zie hieronder).

Dit heeft verzoeker op geloofwaardige wijze uitgelegd tijdens zijn gehoor bij DVZ (punt 18):

! _ I

j Mm veder werd ortvcerd daor de Taitarc in 2001 Tijdens de rnishandehwi Jieolt nijn v-adj (een cwiunendanl dij dt | j evitciKeilen) d= neem gegeven van een ander© wiege gtncemc Shorif, die oc-k oenvnandant vrc& bij dc autoriteiten Do j i Taliban widen violon net wie hi; ssTienwarkte. Zij hebben ter. gççtv\r>n3&r> cte naam t«* 2eggen OP Tal ban heött naar dè : j coleca van rv\r vader (jezoent. fctari'. 7.9 hehtenöeze gevcrxJen en tijdens de mlstiaikJelneen kwam Shat if up ce kwyie del ! i min hwn had verraden tu dààrdoorvverd mijn vader eer vijand /an rijn voder Toen de eerste Minister 1ST al Khnn aan ! <io macht kwam. zjn zo wol mijn 'ader olt Sharl** vlij kerrea keme-n Sharif h>1 cpn eu// zijn fumet e als

commandant : ; cpgenomen. Mjn vader is Afghani&'.an moefèri vallaten geziai hj ner mee- zjr flinctie as carmardait Kon opnemen. Na ; ! zijn vrijlating zijn Qhanf en zijn bevreher 2 à 3 t.cc-' noot bet dorp ge<oinsn op zoek r&ar mijn veder. HIJ mocat dacrdoc-r ; I endardukon. Hij vore oen smokkelaar cn kor uccmcoijk Afghanistan veria ten. Ik was op dat iroment nog «en Und PCI • j begreep riet wet ©rgaance was j

i MM. omwillo ven da praktenen dbivelke mijn vader kende, moet ik cok AfgNarJttan vcrlaton. Ik bevond roi.I in een zeer I j moeilijk«* situatie tarnen met mijr maeder Ik wss hsnng da: Shanf mrj zet decien en C33fcm neetr mijn nom lang? iYV>eder?fcflo I ! mij naar Iran getractl IR Iran kon ik niai Olijven wait Ik tied geer. veibijfsdocumenten ei v/a* bon« doi zt mij zouden ■ terugaturen noar Afghanistan. Coarom ben ik roa-- Beige gekoman

Dit zijn serieuze bedreigingen die aanleiding hebben gegeven tot de erkenning van de vluchtelingenstatus aan verzoekers vader en de rest van de familie die naar België is gevlucht.

Dit komt nochtans nergens aan het bod in de bestreden beslissing.

Het feit dat er eerdere leugenachtige verklaringen werden gedaan is zeker geen afdoende reden om het aangehaalde risico op vervolgingen van verzoeker omwille van zijn verwantschap met zijn vader, gestaafd met een nationaal paspoort die werd uitgereikt na verificatie van de gegevens opgenomen in de taskara, niet verder te onderzoeken. Ter herinnering, het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft in het arrest Singh t. België de Belgische overheden veroordeelt omdat er geen zorgvuldig en grondig onderzoek naar het asielrelaas werd gevoerd en daardoor besloot dat artikel 13 van het EVRM in combinatie met artikel 3 geschonden was.

2.1.2.2 In ondergeschikte orde moet de subsidiaire bescherming worden toegekend

Verzoeker partij zal in geval van terugkeer naar Afghanistan worden onderworpen aan ernstige bedreigingen van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een binnenlands gewapend conflict of aan onmenselijke of vernederende behandelingen.

Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leefde en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route een risico loopt in de zin van artikel 48/4, §2, c Vw.

Verzoeker wijst erop dat hij afkomstig is uit het district Gozara, in de provincie Herat, die wordt gekenmerkt door een verslechterde veiligheidssituatie. Recente nieuwsberichten bevestigen volgens verzoeker de onveiligheid in de Herat provincie waar regelmatig aanslagen gepleegd worden:

De moord op een N.A.V.O. soldaat in oktober 2018 in de provincie Herat (Persbericht PressTV, "NATO soldier killed in Taliban-claimed attack in Afghanistan's Herat", stuk 6);

Een veiligheidsincident in december 2018 waarbij 14 soldieren om het leven zijn gekomen en 21 werden ontvoerd (Persbericht Al Jazeera, "Afghan soldiers killed in 'coordinated Taliban attack" in Herat, stuk 4);

Op 12 januari 2019, heeft een aanslag bij een politiestation in Herat voor 5 doden gezorgd (Persbericht NYTimes, "Taliban attack on checkpoint kills 5 police in Afghanistan", stuk 5);

Zelfs als deze gewelddaden doelgericht van aard zijn Helen er ook burger slachtoffers.

De toeneming van de gewelddaden bevestigt dat de aanwezigheid van de Taliban in de regio nog steeds sterk is en dat de overheidinstellingen de zone niet volledig controleren.

Gelet op het voormelde blijkt er dat er in verzoekers geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Herat een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

2.1.2.3 In zeer ondergeschikte orde moet de bestreden beslissing vernietigd worden

Aangezien er geen zorgvuldige analyse van verzoekers nieuwe belangrijke elementen werd gemaakt door verwerende partij (zie hierboven, punt 2.1.1), moet ten minste de bestreden beslissing worden vernietigd.

Verzoeker wenst te benadrukken dat het CGVS geen serieuze en zorgvuldige analyse heeft gevoerd van de nieuwe documenten die hij heeft voorgesteld, of ten minste niet afdoende heeft gemotiveerd waarom deze stukken geen nieuwe elementen betreffen, wat betreft met name, de Afgaanse paspoort die hij in België heeft bekomen op basis van een verificatie van de gegevens opgenomen op zijn taskira die beiden zijn identiteit en zijn verwantschap met Meneer Ab. S. (...) staven.

Deze vaststelling moet ten minste aan de vernietiging van de bestreden beslissing leiden, zodat de zaak door het CGVS grondig geanalyseerd wordt."

Als bijlage aan het verzoekschrift worden de volgende stukken toegevoegd:

- Attest van verzoekers vader;
- Persbericht Al Jazeera, "Afghan soldiers killed in 'coordinated Taliban attack" in Herat;
- Persbericht NYTimes, "Taliban attack on checkpoint kills 5 police in Afghanistan";
- Persbericht PressTV, "NATO soldier killed in Taliban-claimed attack in Afghanistan's Herat".

In een aanvullende nota van 6 mei 2019 legt de verzoekende partij het volgende document neer:

- Het besluit van 16 april 2019 met betrekking tot een genetisch onderzoek uitgevoerd door het Erasmus ziekenhuis.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Juridisch kader

De bestreden beslissing werd op grond van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet genomen. Dit artikel luidt als volgt:

“§ 1.

Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.

Bij het in het eerste lid bedoelde onderzoek houdt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in voorkomend geval rekening met het feit dat de verzoeker zonder geldige uitleg heeft nagelaten, tijdens de vorige procedure, in het bijzonder bij het aanwenden van het in artikel 39/2 bedoelde rechtsmiddel, de elementen te doen gelden die de indiening van zijn volgend verzoek rechtvaardigen.”

Voormeld artikel geeft aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevoegdheid om een volgend verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk te verklaren indien door de verzoeker om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten worden voorgelegd die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

(oud) Artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet vormt een gedeeltelijke omzetting van de bepalingen vervat in de Europese Richtlijn 2005/85/ EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus, en meer bepaald van artikel 32, § 4. De parlementaire voorbereiding (*Parl.St. Kamer*, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 21-24) die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet dat thans *mutatis mutandis* werd ondergebracht in het nieuwe artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, verduidelijkt dat de commissaris-generaal in zijn beoordeling van de nieuwe elementen alle elementen en bevindingen die door de verzoeker om internationale bescherming worden aangereikt, evenals elk relevant gegeven waarover hij beschikt ook al wordt dit niet door de asielzoeker zelf voorgelegd. De parlementaire voorbereiding geeft vervolgens aan dat de kans op internationale bescherming bijvoorbeeld aanzienlijk vergroot wordt:

- wanneer de veiligheids- of mensenrechtensituatie in het land van herkomst van de asielzoeker dermate gewijzigd is dat er zich in voorliggend geval een nood aan internationale bescherming opdringt; wanneer de asielzoeker nieuwe elementen aanbrengt die afbreuk doen aan de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing; of
- wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en tegelijkertijd aannemelijk maakt dat deze niet eerder konden worden aangebracht.

De kans op internationale bescherming wordt daarentegen niet aanzienlijk groter

- wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn;

- wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen;
- wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd;
- wanneer ze slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken;
- wanneer ze een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig bevonden werd;
- wanneer ze louter algemeen van aard zijn, géén verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen.

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming, heeft geen enkele impact op de *ratio legis* die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (*Parl.St.* Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3. Onderzoek van de nieuwe elementen

Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij haar derde en huidige verzoek om internationale bescherming steunt op het gegeven dat zij A. S. heet en de zoon is van Ab. S. Ab. S. scheidde van verzoekers moeder in 2000 en hertrouwde in 2001. Verzoekers vader was commandant bij de autoriteiten en werd in 2001 door de taliban ontvoerd. Verzoekers vader zou mishandeld geweest zijn door de taliban waardoor hij een mede-commandant Sh. verraden heeft. Deze mede-commandant Sh. werd eveneens door de taliban ontvoerd. Wanneer Ismail Khan eerste minister werd, werden verzoekers vader en zijn mede-commandant vrijgelaten. Ondertussen had Sh. vernomen dat verzoekers vader hem verraden had waardoor hij een vijand van verzoekers vader werd. Na hun vrijlating werd Sh. opnieuw commandant. Verzoekers vader diende onder te duiken daar Sh. verzoekers vader in het dorp kwam opzoeken. Verzoekers vader diende in 2004 een verzoek tot internationale bescherming in. Hierop werd verzoekers vader als vluchteling erkend. Ondertussen heeft hij de Belgische nationaliteit. De verzoekende partij verklaart vervolgens dat haar familie vreesde dat Sh. ook haar zou doden. Daarom werd de verzoekende partij in 2005 naar Iran gestuurd. De verzoekende partij stelt dat haar moeder in het dorp achter gebleven is. Uiteindelijk zou de verzoekende partij Iran verlaten hebben omdat ze er geen verblijfsdocumenten verkreeg en vreesde naar Afghanistan teruggestuurd te worden. De verzoekende partij geeft ook aan dat twee neven en een oom uit Afghanistan gevlucht zijn en in België als vluchteling erkend werden.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat *in casu* niet betwist wordt dat Ab. S. als vluchteling erkend werd door België en ondertussen de Belgische nationaliteit verworven heeft. Evenmin wordt betwist dat verzoekers neven en oom als vluchteling erkend werden door België. Uit de voorgaande beslissingen en de huidige bestreden beslissing blijkt ook dat de Afghaanse nationaliteit en de herkomst van de verzoekende partij uit de provincie Herat niet betwist worden.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwantschapsband tussen de verzoekende partij en de heer Ab. S. betwist wordt.

Op 6 mei 2019 dient de verzoekende partij een aanvullende nota in die een deskundigenrapport van 16 april 2019 bevat over een afstammingsonderzoek gevoerd door het Erasmus ziekenhuis. Uit dit onderzoek blijkt dat de heer S. Ab. met een waarschijnlijkheid van 99,999% de vader van de verzoekende partij is.

Aldus blijkt de heer S. Ab. met een waarschijnlijkheid van 99,999% de vader van de verzoekende partij is, zoals de verzoekende partij heeft verklaard.

De verklaringen van de verzoekende partij in het kader van haar derde verzoek om internationale bescherming bouwen voort op het vluchtrelaas van de vader van de verzoekende partij.

Het gegeven dat verzoekende partij niet eerder melding gemaakt heeft van de problemen die haar vader heeft gekend, neemt niet weg dat het risico op vervolging bij terugkeer *ex nunc* moet onderzocht worden, daarbij alle objectieve elementen in rekening nemende, ongeacht of deze vroeger hadden kunnen gecommuniceerd worden. Het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij dient op basis van voormelde informatie heronderzocht te worden. Bijgevolg dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd. Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige aangevoerde middelen en grieven niet verder te onderzoeken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 11 februari 2019 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig oktober tweeduizend negentien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS